

On line

“Hello stranger”

Er verschijnt een wolk, waarin plotseling wat letters verschijnen.

“Hallo” Ze tikt snel een zin. “Meisje wil graag praten” en meteen schaamt ze zich voor de kinderlijkheid van haar woorden. Er verschijnt direct weer een wolk.

“Zeg het maar tegen Peter”

“Oh, Peter. Hallo Peter, wat ben je aan het doen?”

“Zitten we op Facebook of zo Meisje? Aan het chatten met jou natuurlijk.”

“Sorry, Peter, stom, maar wat doe je normaal om deze tijd?”

“Chatten met lekkere wijven, ha,ha.”

Het bloed kruipt naar haar wangen. Wat een klootzak. Even wil ze hem wegklikken.

“Ben je altijd zo grof?”

“Sorry, Meisje, nee. Wat ben jij aan het doen?”

“Ik ben hier voor het eerst ... normaal zou ik om deze tijd in de badkamer staan om mijn tanden te poetsen.” Ze typt er nog snel achteraan: “poets altijd lang.”

“Problemen met je gebit”

“Nee...niet één gaatje!”

“Je maakt me nieuwsgierig, Meisje. Ik hou van een mooie bek tanden, maar een gaatje is ook niet weg.”

“Nou zeg!”

“Sorry, zeg maar wat je wil. Een opwarmertje of meteen vol erop.”

Ze drukt hem weg. Hier heeft ze geen zin in. Ze gaat naar de homepage en probeert uit te vinden of de datingsite meer een sexsite is, maar ze kan dat niet vinden.

Uit de luidspreker van haar computer klinkt een beep.

“Hello stranger” Is ie daar nou weer?

“Hallo?”

“Meisje? Hier is René. Heb je ook zin in een praatje?” Ze haalt opgelucht adem. Blokkeren lukt dus echt. Wel raar dat ie haar naam weet. Zou dat te zien zijn?

“Ja, leuk, René. Als je maar niet meteen over seks begint.”

“Mee eens. Wat heb je vandaag gegeten?”

Ze probeert te bedenken wat dat was.

“Iets met aubergines”

“Ben je ook vega?”

Oh, God nu heeft ze vast zo'n type met een knotje op zijn hoofd. Daar houdt ze helemaal niet van. Een man mag best lang haar hebben, maar dan moet het los vallen.

En schoon natuurlijk. Niet van die vieze klitten. Ze aarzelt of ze verder zal gaan. Nou komop, niet meteen van die vooroordelen. Haar vriendin heeft gezegd dat ze open moet staan voor alles. Dat ze anders nooit aan een partner komt.

“Nee..... maar ik eet niet elke dag vlees.”

“Verstandig meisje. Zin om een keer uit eten te gaan?”

Verstandig, hij moest eens weten, maar daar kon ze beter nog niet over beginnen.

“Misschien. Kun je iets over jezelf vertellen, René? Mooie naam trouwens”

“Thxs. Ik heb een eigen zaak, aan huis.”

“Cool... Wel eenzaam. Wat voor zaak?”

“Ik ontwikkel apps”

“Apps? Ik ben heel slecht met dat soort dingen.”

“Kan ik je zo leren, hoor. Het is niet allemaal zo moeilijk aan de voorkant.”

“Voorkant?”

“Ja aan de gebruikerskant. Ik doe de achterkant, dat is wel ingewikkeld, maar daar zal ik je niet mee vervelen. Wat doe jij zoal op een dag?”

“Ik doe de voorkant elke dag.” Ze hoopt dat hij haar grapje begrijpt. Gevoel voor humor is belangrijk.

“...?”

“De voorkant... mijn gezicht opmaken”

“Oh, ha, ha. Ik snap ‘m. Ja, maar de achterkant moet ook aandacht hebben, ha,ha. Ja, daar kon ze op wachten. Stom.

“Ik werk drie dagen in de week... op een school ...als invaller.”

Het duurt even voor er weer een wolk verschijnt. Ze neemt een slok uit de mok die naast de computer staat en gaat achteruit zitten.

“Geen vaste baan dus....”

“Nou jij zit toch ook thuis te werken!” Terwijl ze de zin tikt stoot ze bijna haar mok om. Dat gezeik ook altijd over die baan van haar. De volgende keer moet ze maar iets verzinnen. “Goed invallen is heel belangrijk, hoor... Ik kan snel schakelen, heb de kinderen meteen door.”

“Mooi zo, ik hou wel van mensen die snel iets in hun vingers krijgen. Wat voor les geef je?”

“Handwerkles. Goed voor de hersenontwikkeling.”

“Oh, leuk...Hé Meis, ik heb een wisseltje. Tot later”

Weg is hij. Nou zeg, wat een ongelikte beer. Een wisseltje. Ze heeft het wel gehad met de heren voor vanavond. Haar film begint zo.

Ze kijkt elke nacht naar een film. Vanavond een gouwe ouwe die ze al vaak heeft gezien: Jane Eyre. Ze verheugt zich op het weerzien met Jane, waarvan zij al van meet af aan gezien heeft dat ze heel wat in haar mars heeft en Edward, dat was een man waar zij, net als Jane, ook wel voor door het vuur zou gaan. Wel jammer dat hij letterlijk door het vuur gaat voor zijn idiote ex en blind wordt. Nooit zal hij Jane meer in haar ogen kunnen kijken, kunnen zien hoe mooi ze is. Liefde maakt mensen mooi. Ze weet het.

Als de film is afgelopen is het twee uur in de nacht. Ze zou naar bed moeten gaan. Nog heel even dan.

“Hello stranger”

Dat is snel. Ze neemt een besluit.

“Jane hier”

“Wow, Jane, late duckie, eh?”

“English?”

“Irish, no worry, I can read Dutch.”

Zij kan ook wel Engels, maar als het even niet hoeft....

“Hoe heet je?”

“Cliff”

Hoe is het mogelijk. Zou de derde nu al raak zijn?

“Woon je wel in Nederland?”

“Yes, a long time. I live on a boat.”

“Een boot. Dat lijkt me leuk.”

“Amazing, looking at the young duckies every morning, watching the swans flying in the canals. Did you ever see that? A miracle.

Ze had nog nooit een zwaan zien vliegen, ja in een filmpje, maar nooit in het echt. Op het balkon van haar flat komt nog geen mus. Hoogstens een duif die je meteen weg moet jagen.

“Werk je ook?”

“I live, earn my living when needed.”

“Heb je geen beroep?”

“Yes I am an antique salesman, in and export furniture, old farmstuff, from Ireland to the city here..... but the market is low now. But no worry for me...how is your life?”

“Ik heb een winkel.”

“Good for you...where and what do you sell?”

“Wol, breipennen, haaknaalden en patronen.en ik geef les.” Alles liegen lukt nog niet. Dat is ook niet goed. Ze zou zo door de mand vallen, maar een winkeltje erbij kan geen kwaad. “De winkel is klein, vlak bij de Brouwersgracht.”

“Oh, my boat is around the corner more or less.”

“Nee! Wat leuk!”

“Wow, have such good memories for knitting. Wanted to marry my first teacher the moment I saw her.”

Wat lief van hem om te zeggen.

“Kregen jongens dan ook breien bij jou op school?”

“Of course. Typical Irish, its a cold, wetty country.”

Ze haalt diep adem. Het zou te mooi zijn, zo snel raak. Haar hart gaat te keer. Ze moet even stoppen.

“Cliff?”

“Yes, dear?”

“Het is al laat. Morgen verder?”

“Sure. Sweet dreams!”

“Jij ook.”

Ze valt in een diepe slaap, maar na een paar uur wordt ze wakker. Voor haar ogen glijden de letters en de woorden van de laatste chatsessie als een onophoudelijke stroom; als een lichtkrant die maar niet stopt en telkens weer opnieuw begint.

Ze ziet zichzelf op de boot van Cliff. Samen kijken ze naar het water en de vogels. Een zwaan stijgt op. Ze ziet zijn sterke lijf en de machtige vleugels. Hij vliegt vast naar zijn vrouw. Vroeger dacht ze dat zwanen boeven waren, Misschien wel door het zwarte masker rond hun ogen. Nu weet ze dat dat onzin is. Achter dat masker zit geen boef, maar een eeuwig trouwe echtgenoot.

De volgende ochtend wordt ze wakker met de computermuis in haar hand geklemd. Ze rekt zich uit, strekt haar tenen tot aan de onderkant van haar bed. Er schiet een kramp door haar voet. Ze buigt haar knie en probeert met beide handen de kramp weg te trekken. Ze zou wel weer eens gemasseerd willen worden, van top tot teen. Misschien kan die Cliff dat ook. Zo klonk hij wel, als een man die veel liefde kan geven, knuffelig is. Ze heeft niet eens gevraagd hoe hij er uit ziet.

Vandaag gaat ze niet te werken. Ze pakt de fiets en rijdt richting Brouwersgracht die ze helemaal uitfietst tot aan de Nassaukade. De Nassaukade ligt wel bij haar om de hoek, maar hij is lang. Niet overal liggen woonboten. Bij het Leidseplein aangekomen fietst ze weer terug. Wat zal ze doen? Teruggaan naar huis en kijken of ze weer kan chatten? Ze

wil nog niet naar huis. De zon schijnt zo lekker. Ze stapt af en loopt met de fiets aan haar hand verder.

Hij kan natuurlijk ook het Singel bedoelen. Daar liggen wel meer buitenlanders, met kleinere boten. Vlakbij de afslag naar de Lindegracht vindt ze een kadeplek die is aangelegd als een tuintje. Onderdelen van een eg, een hooivork en een stenen koe staan verspreid tussen de potten met planten. 'Old farmers stuff', heeft ie geschreven. Dat kan geen toeval zijn. Ze zet haar fiets tegen de huizen.

Een loopplank leidt naar een groot hek dat volledig dichtgegroeid is met klimop. Ze gluurt erdoorheen. Dat moet Cliffs boot zijn. De verf is gebladderd en het dek aan de randen geroest, maar verder ziet de boot er wel netjes uit. Op het moment dat ze het hek probeert open te duwen hoort ze fel geblaf. In de stuurhut, ziet ze een zwarte hond tegen de ramen opspringen. Cliff zal wel niet thuis zijn. Grappig dat hij ook een zwarte hond heeft. Zal ze een briefje in de bus doen? Nee, dat is raar. Dan is het net of ze hem bespied. Ze moet geduld hebben.

Ze loopt naar haar fiets en rijdt langzaam weer naar huis. Fijn dat ze nu een beeld heeft van de plek waar hij woont.

In de brievenbus vindt ze de buurtkrant en een kaart van een helderziende. Die laatste gooit ze meteen in de papierbak. Dat soort dingen heeft ze niet meer nodig nu ze Cliff kent.

Met de buurtkrant onder haar arm geklemd loopt ze naar de keuken. Ze zet thee en smeert twee boterhammen met pindakaas. Ook breekt ze een stuk chocola af van het verse tablet dat in de kast ligt. Ze heeft vandaag nog niks gesnoept, en veel gefietst, dus het mag. Ze gaat op de bank zitten met haar benen omhoog, zet de tv aan en neemt een hap van haar boterham.

Ze valt midden in een herhaling van het programma 'Opsporing verzocht'. Dat heeft ze gister gemist door dat gechat. Het is één van haar favoriete programma's. Een mens kan niet voorzichtig genoeg zijn in deze tijd. De presentatrice kijkt met haar felle ogen in de lens, sommige woorden extra benadrukkend bij een reconstructiefilmpje.

Ze ziet een man tussen twee agenten lopen. Hij is geboeid en wordt door een van de agenten op de achterbank van een politieauto geduwd. Ze is nog moe van de slechte nacht. De zoveelste bedrieger, denkt ze, goed dat er nou eens een opgepakt wordt. Haar hoofd valt telkens op haar borst. In de verte hoort ze flarden van de tekst.

'De databank had maar één man..... . vervormde hij zijn stem... lidmaatschap .. duur en ... je langer zocht. veel vrouwen aantrekkelijk.'

Haar hoofd is op het kussen gegleden. Op haar linkerwang zit een veeg pindakaas. Haar mond beweegt, mompelt wat, glimlacht.

Ze droomt dat ze hand in hand met Cliff door de grachten vaart. Voorop staat de zwarte hond. Ze varen in het kielzog van de zwanen en in de stroom van hun schip volgt een school van kwetterende eendjes.

'Hello strangers...' de stem van de presentatrice wordt steeds vager.

'Hello', mompelt ze, 'at your service, Jane hier.'